

[Valdemar Thomsen.]

gaaende at søge iværksat Foranstaltninger, der sætter Landbruget i Stand til at betale forøgede Lønninger, og gaar dermed over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Første Næstformand (Vanggaard): Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget erkender, at Arbejdere, der direkte eller indirekte beskæftiges af Landbruget, har Krav paa en Løn, der ikke er ringere end den, andre tjener, og at Forudsætningen for, at dette kan ske, er, at Landbrugets Udøvere faar Indtægter, der svarer til Byerhvervenes,

opfordrer Tinget Regeringen til omgaaende at søge iværksat Foranstaltninger, der sætter Landbruget i Stand til at betale forøgede Lønninger, og gaar dermed over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Denne Paastand indgaar nu i Forhandlingerne.

Oluf Pedersen: Ogsaa naar det gælder Arbejdsforhold, er Krigen en Magtafgørelse, der ikke viser, hvad Ret er; men Ret er, hvad et sundt og holdbart Samfund maa grundes paa. Skal Formaalet med Lovforslaget, som det her er stillet, naas, er det klart, at der maa kræves Upartiskhed, og her synes jeg ikke, at Voldgiftsrettens S sammensætning er saa god, som den var foreslaaet i Statsministerens Forslag af April 1934, hvorefter Voldgiftsretten skulde bestaa af 2 Medlemmer fra den faste Voldgiftsret og 1 fra Forligsinstitutionen. Jeg synes, det er ringere, naar der her er stillet Forslag om, at der kun skal være en fra hver af disse to Sider og en af Statsministeren udnævnt Formand. Jeg vil gøre mig til Talsmand for, at vi i Stedet for dette sidste fik en af Højesteret beskikket Formand. Ikke mindst de Udtalelser, der er faldet her under Debatten, gør, at jeg maa anse en saadan Ændring for klog, thi vi ønsker jo alle at faa en uvildig Afgørelse. Det er en Fejltagelse, naar man under denne Debat fra flere Sider har udtalt sit Skøn for ligesom derigennem at binde Voldgiftsretten, og den socialdemokratiske Ordforer bør ikke glemme, at naar Forslaget ikke gaar ud paa at ophøje Mæglingforslaget til Lov, noget, som vi altid tidligere har protesteret imod, skal dette ikke blot være en Formalitet.

Jeg anbefaler Lovforslaget, men jeg vilde gerne se, om det kunde gøres bedre. Der bør, mener jeg, ikke kunne rejses Tvivl om Upartiskheden. Jeg maa dertil føje, at jeg ikke er imod, at et Medlem ligesom efter Forslaget af 1934 vælges af Mægling sinstitutionen. Det, jeg ønsker, er, at Formanden beskikkes af Højesteret, ikke af Statsministeren.

Med Hensyn til den af Bondepartiet stillede Dagsorden vil jeg blot sige, at da jeg er Tilhænger af Lovforslaget, vil jeg selvfølgelig gaa imod den. De Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen fremsatte, kan der være Grund til at komme tilbage til senere i Dag, hvad der jo vil blive Lejlighed til.

Aksel Larsen: Den stillede Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen vil vi ikke have noget med at gøre. Vi vil det ikke, fordi vi i allerhøjeste Grad har Grund til at betvivle det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens og hans Meningsfællers gode Vilje til at betale en ordentlig Løn til Landarbejderne, uanset hvilke Forhold Landbruget her i dette Land saa end faar. Der har været Aar, hvor det store Landbrug i Danmark havde skyhøje Fortjenester, men Landarbejderne mærkede det saa sandt for Dyden ikke. Nu kommer man fra den Side og stiller sig hellig an, som man har gjort saa tit, og siger: hvis vi fik noget bedre Indtjeningsmuligheder for Landbruget, skulde vi nok give Landbrugets Arbejdere den Løn, de fortjener. Jeg beklager meget, at vi tror ikke paa den gode Vilje hos det store Landbrug.

Hvad Lovforslaget angaar, saa er vi ikke Tilhængere af det. Vi har alle Dage været Modstandere af tvungen Voldgift, og det bliver ikke mere tillokkende for os, at Voldgiftsretten skal have en S sammensætning som af Statsministeren her foreslaaet. Ministeren skal vælge en Højesteretsdommer som Formand. Nu kan man have hvilke Meninger om Højesteretsdommere og deres Personer man vil have, men Procenten af Landarbejdersønner i Højesteret er jo fordømt ringe. Højesteretsdommerne stammer alle sammen enten direkte fra Overklassen eller er saa intimt forbundet med den, at man ikke kan forlange eller forvente, at de skal være i Besiddelse af Forudsætninger for virkelig at kunne gøre Ret og Skel i saadanne Sager. Vor Tillid til Forligsinstitutionen er, hvad Arbejdsforhold angaar, af samme Kvalitet som vor Tillid til Højesteret. Hvad Den faste Voldgiftsret angaar, da er der dèr det Forhold, at Halvparten